

Anv IV

EMPORIÓ

N.º 90

PERIÓDIC QUINZENAL

Preu
de subscripció:
3'50 ptes. l'any
Un número:
15 cts.

Torroella de Montgrí, 6 Octubre 1918

Redacció i
Administració:
Ateneu
Montgrí

⚡ SIMIL ⚡ BENZINA

PER A TOTA CLASSE DE LLUMS DE SOLDAR

SUBSTITUTIU

A BASE DE ALCOHOL, BENZINA I BENZOL

MARCA "TEB"

PER A TOTA CLASSE DE MOTORS D'EXPLOSIÓ

ES EL MILLOR DELS CARBURANS

RESULTAT GARANTIT

DIPOSIT DE VENDA: CASA TORRAS - BARANGÉ

GIRONA

Don Pere Marqués i Sala

Víctima de l'epidemia regnant, ha mort a Barcelona el virtuós torroellenc D. Pere Marqués i Sala.

La nova causà pregona sensació a la vila; car el difunt havia deixat Torroella per a pocs dies en un estat de salut immillorable.

De caràcter pacífic i bondadós D. Pere Marqués era volgut de tothom i no contava amb un sol enemic.

El cadavre fou traslladat a l'Estartit per a enterrar-lo en la tomba de la família.

La població ha testimoniat a la distingida família Marqués el sentiment de condol amb que acompanya sa pena.

També **Emporion** els transmet l'expressió del més pregón condol.

LA FIRA I FESTA - DE LA MERCÉ

A causa del mal temps no va veure's correguda com era d'esperar la fira i festa de la Mercé. No obstant, ja de bon matí va notar-se la presència d'algun element foraster, lo que demostrà que si el temps hi hagués acompanyat hauria sigut d'un gran éxit la celebració d'aquesta fira en semblant diada.

A les vuit del matí l'antiga orquestra La Lira, feu la passada per tots els carrers de la vila. A les deu se celebrà a l'Església Parroquial ofici solemne amb assistència de les autoritats. S'improvisà un tercet compost dels distingits joves Alfons Mercader, Josep Maria Mascort i el mestre de música senyor Martí, que foren acompanyats a gran orga pel senyor Víctor Geli. La seva tasca sigué meritòria tant pel bon conjunt de veus com per la manera d'interpretar la música.

A les 12 se celebrà el concurs de bestiar que resultà brillantíssim per la presència dels exemplars més formosos i de més bona raça de tota l'encontrada.

La llista dels premis fou la següent:

EUGUES DE VENTRE. Premi 1: 150 pessetes, J. Busquets, Torroella. Premi 2: 125 pts., V. Radresa, id. Premi 3: 100 pts., J. Serrallera, Parlabá. Premi 4: 100 pessetes, G. Ferrer, id. Premi 5: 75 pts., J. Farraró, id. Premi 6: 75 pts., G. Ferrer, id. Premi 7: 50 pts., F. Bruguera, id. Premi 8: 50 pessetes, J. Pons, id. Premi 9: 50 pts., J. Ferrer, id. Premi 10: 50 pts., J. Ferrer, id. Premi 11: 50 pessetes, V. Palomeras, id. Premi 12: 50 pessetes, J. Farraró, id. Premi 13: 25 pts., S. Casamort, id. Premi 14: 25 pts., M. Soles, id. Premi 15, 25 pts., M. Payet, id.

POLTRES DE 3 ANYS. Premi 1: 100 pessetes, M. García, Torroella. Premi 2: 90 pts., J. Ferrer, id. Premi 3: 80 pts., J. Ferrer, id. Premi 4: 70 pts., J. Alsina, Parlabá. Premi 5: 60 pts., V. Radresa, Torroella. Premi 6: 50 pts., Sansadurní, id. Premi 7: 50 pts., J. Padriós, Llaví.

A la tarda es tocaren sardanes a la plaça per la referida cobla. La professó, davant la persistència del mal temps, s'ajornà fins a darrera hora per a veure si calmaria la forta tramuntana. No va ser aixís, però també va celebrar-se i que malgrat el temps i l'hora, acompanyà al pendonista senyoret Ramón Mascort, més que una regular concurrencia.

I acabà la festa amb un distingit ball al Teatre Jón.

ELS NOSTRES GEGANTS

Hem parlat ja dels nostres gegants baix alguns de sos variats aspectes i per a acabar, puix no volem cansar més l'atenció de nostres lectors sobre un tema tan reduït, hem de recullir una altre nota fonament típica encare que no tan simpática com les apuntades, i que també en esperit ha desaparegut de la cabalgata *pro-infants* celebrada anualment per la diada de Sant Genís, Patró de la nostra pacífica i sempre benhaurada vila de Torroella.

Deiem en l'article anterior que la vigília de la festa major, era el dia que podiem tutejar-nos amb els pares de la vila; que'ls podiem contemplar de ben aprop; i que fins podiem

rebregar les seves imposantes vestidures i llurs llampants ornaments; puix sabíem del cert que no era la vigília dia de cobro, i que per lo tant no hi havia el perill de que ferís nostres cametes desarrupades, el cop de fuet traidor. Però a l'endemà, allí a les vuit del matí fins a les nou del vespre, grans ni petits, des de'l noi bonatxó fins al mes çaça nius de la colla, no hi havia pas qui gosés solament atansar-se a frec de gegant seguint present l'*esquiva-mosques*. Per que ¡fillets meus! mireu que n'era de mala ànima per la canalla aquell entramaliat d'home quan estava en funcions, quan custodiava o mellor dit: quan desempenyava el càrrec de guarda-gegants. No era com els d'ara un simple apactat, un pobre home que cobria 15 rals per a fer aquella feina, no; allò era un Jabert; un policia honorari; més que això; un *menja-criatures*.

N'era tan de rigorós i intolerant, que l'haguereu vist que tan bon punt la cobla rompia les notes airoses d'un pas-doble; quan l'enyorat gaiter aixecava de cara el cel les seves tonades salameres i agredolces; i els gegants magestuosos començaven a saltironar; ell tot davant feia petar el fuet, clavant cinglantada per aci, cinglantada per allà, a tort i a dret com aquell que no hi veu; rebi qui rebi.

Alguna volta si algú atreït o distret xavalet, inconscientment o amb prous males intencions, fos lo que fos que de tot hi havia a la vinya del senyor, trepitjava la cola de la gegantesa o intentava obstruir el pas del gegant, se li tirava a sobre, l'amorrava a terra i li estirava les orelles fins que'l cor n'hi deia prou, que no li solia dir fins que l'allunyament de la cabalgata el cridava per a espavilar-ne un altre com aquell. ¡Els pacífics i inofensius gegants, ja podien ben dormir tranquils i confiats mentres els vetllés l'*esquiva-mosques*!

Lo curiós del cas es que (ho reconeixem ara que tenim us de raó) aquell home particularment, en la vida privada podia esser tan bon cor i tan amic dels infants com ho pugui esser un altre; però tantost es posava aquella testa estrafeta d'home primitiu, amb aquell pel més que roig vermellàs i esllanguit com el d'una panotxa, ja no era ell. Era com aquell fabricant de perfums i alhora militar de «La

casta Susana» que quan anava d'uniforme no tenia al·lurador.

Va morir (també morén els *esquiva-mosques*) i estem segurs que'ls gegants l'han plorat i anyorat en gran manera. Nosaltres perdonant-li les fuetades rebudes, dit sia de pas, li dediquem aquestes ratlles com a *esquiva-mosques* exemplar i com a home que sapigué mantenir-se sempre a l'altura del seu nom. A l'Ajuntament li serà difícil de trovar-ne un altre com ell.

¡Pobres gegants nostres, qui els ha vist i els veu ara! Abans tan rics i poderosos (1). Ara tan tristos i miserables.

Quan els veiem passar tan moxos pels carrers de la vila, ens semblen reis destronats, reis caiguts que paguen ells sols els pecats de tot un poble.

PALET

(1) Tothom sab que antigament els gegants de Torroella posseïen moltes propietats. Entre elles s'hi contaven dos o tres masos amb bestia i bones terres. No fa pas gaires temps varem veure una boteta que'n la cara de davant s'hi llegia en lletres grosses: "Propietat dels gegants". Devia esser per a guardar-hi el vi de les vinyes dels Gegants.

- - - EN LA MORT D'EN PERE DE TERA I FANALS

De la Sra. Josepa Bori Vda. de Tera hem rebut una afectuosíssima i dolorosa lletra fent entrega a **Emporió** de la present poesia incompleta trobada dins la cartera on guardava els seus treballs inédits el malagunyat poeta badaloní; l'home auster, el bon company i el més ferm admirador de les coses de la terra, aquesta terra catalana que ell tan sapigué glosar i estimar: En Pere de Tera i Fanals.

L'Ateneu i **Emporió** que tantes voltes havien rebut d'ell l'expressió clara d'una fonda simpatia, al poder recullir un dels seus últims treballs poètics, experimenten la satisfacció i el consol de poder guardar arxivat en les seves planes, un record estimadíssim, etern, inesborrable.

Que la vida d'en Pere de Tera sigui continuada per tots aquells que de bona fé creuen estimar Catalunya.

Es el tribut millor que podrem rendir-li, a ell que sols procurava escampar amor i caritat.

A LA TORRA MARTINA

Per En Martí Teixidó

*Peregrinant pels cimals i les planes,
ubriagat de cel blau i clarors,
sabent la força de les tramontanes
i del pagès tots els goigs i dolors;
he retornat a la vostra masia,
i oberts els braços, content m'heu rebut;
i ha reflorit en mon cor l'alegria
d'una amistat que jamai s'ha perdut.*

*D'un bon troç lluny ja la soc ovirada,
blanca i serena de cara a la mar;
d'adolescent que vaig fer-hi una estada,
son grat record no podia oblidar.*

*El rou encara pels horts perlejava
i Roca Maura feia ombra an el pla;
i el jorn novell tant com jo s'alegrava
de retrovar-me en el noble Empordà.*

*Quan de la vila per la carretera
he anat venint, i he trobat el camí
que amb quatre passes m'ha dut fins a
acaronat per l'oreig del matí, (l'era,*

*Salut històrica Torre Martina,
un temps temuda pels lladres de mar;
serva ton nom, ta beutat i ruïna
quí a ton xopluc ha creada una llar.*

† PERE DE TERA.

EN LA MORT D'EN TERA

Era ahir que estava entre nosaltres...

Amics: no haveu parat mai esment en el dringar de les campanes els primers jorns de Novembre? Diringuen de dia, diringuen de nit i la ciutat s'omple del misteri que'l metàl·lic só arreu escampa. Mes si de dia es confón el tétic só amb els infinits sorolls ciutadans, quan les ombres embolcallen carrers i places

i la ciutat s'indinza en un profund silenci, els sons que baixen del cloquer tot ho inonden i trencant la quietut de les llars recorden als qui alenen el pas per nostra vida dels qui un jorn foren... I un res floreix els llavis del creient, una llàgrima destil·la l'ull de l'inconsolat, i, anc que sia sols per un moment, el pensament del menys pensador s'atura en tractar d'esbrinar els misteris de nostre pas per la vida.

Mes si en aquells jorns dels acabaments de tardor, quan fins Natura apar que s'amortalli,—finida ja una vida esplendorosa,—tot convida a la meditació dels misteris de la mort, aixís també, quan desapareix de nostre entorn una vida que s'estimava, nostre esperit, embolcallat en les ombres del dolor, ingénuament pregunta: Per que se'n haurá anat d'entre nosaltres? I el neguit que porta la pèrdua d'aquella vida estimada, d'aquella pèrdua per sempre més, car la mort es eterna, allarga el dolor, i més encara al sentir-se impotent per no poder copçar la vida amiga perduda. I hom, per un moment, voldria devenir Orfeus per pulsar amb tot fervor la lira màgica.

* * *

En Tera ha mort. Diem aixís, secament, en Tera, car no s'ens acut nomenar-lo d'altra manera. Ens semblaria, de no fer-ho aixís, com si trenquessin un secret d'intimitat, com si al cercar el superlatiu en l'ampulositat d'un nom i cognoms, fos en desmerit de l'amistat que un jorn va lligar-nos, l'amistat aquella que fa que avui puguem parlar d'ell i contar bona part de lo que podríem dir-ne els secrets de la seva vida íntima, que per esser tan singular el diferenciava per complert de la manera d'esser de la majoria dels homes.

Nostre bon amic era un ver poeta, mes no com el poeta definit per en Maragall, sino un poeta que ho era perque sentia i fruía la poesia de totes les coses. Tenia l'ànima d'infant i pensava a semblança dels definidors clàssics: l'esperit per damunt de la materia. Vol dir aixó que'n Tera fos religiós? Ens guardarem prou de dir-ho. En tot cas venia a esser com un precursor, en la práctica de la religió racional futura.

A pocs hem vist, com ell, tan optimistes, i a pocs hem vist, com ell, prests sempre a florir-li el somriure als llavis, mes no un somriure banal, o lleuger, o forçat per el moment, sino com a fruit d'aquella bondat que tant el caracteritzava i que al portar-li la tranquil·litat al cor feia que en tots moments li somrigués l'ànima. Nosaltres podríem contar infinitat d'anècdotes d'altres tants instants de la seva vida en apoi de nostres asseveracions, mes, perquè? Els qui havien pogut tractar moltes ocasions tingueren en les quals poguer pesar la bondat aquesta.

Si en Tera, al finir, s'en donà compte degué morir amb una gran recança. Tan com l'amava ell el viurer! Si quelcom ha allargat nostre dolor per la pèrdua de l'amic, ha sigut precisament ço que deiem: el pensar quantes eren llurs il·lusions, quants els càlculs que per el avenir havia fet, que sols amb una molt llarga vida podia abastar. I era tanta la confiança d'ell en la longevitat d'aquesta...

Nostre mellor plaer seria suara anar recontant i contant alhora tots aquells que eren els seus pensaments i les seves il·lusions; seria sens dubte la manera de poguer esser coneguda la seva espiritualitat, — lo mellor d'ell, lo que l'hauria portat, sens dubte, amb el temps, a esser un gran home — l'espiritualitat aquella que'l feia esser un profund idealista. I, creieu, amics, que's poc, en aquests moments d'intensa materialitat, el servir una idealitat pura?

Per mitjà d'aquesta idealitat esguardava ell totes les coses. En una sola, però, l'excepticisme havia fet quelcom de presa en ell: la política. L'actuació de nostres homes públics, la volubilitat del poble i, majorment, les darreres claudicacions de molts homes apel·lats nacionalistes, li produïren com una sensació de desengany. Amb tot, ell no havia perdut la fé. No es extrany, doncs, que no moltes setmanes abans de la seva mort, en una de les periòdiques converses d'ell i nosaltres, al parlar-li d'una intensa actuació en sentit nacionalista que's prepara, i al donar-li detalls de ella, lluïssin els seus ulls i pronunciés encara un mot de confiança.

Parlava'm de la bondat d'en Tera i ara re-

cordem una conversa que tinguérem amb ell i que'l defineix per complert. Conversavem ambdós, com sempre que podiem, llargament, d'infinites coses, i el jorn aquell s'encarrilà la conversa vers les *qüestions econòmiques* que la vida moderna planteja en les llars de les famílies obreres, quan, sobtadament, amb una ingenuïtat que encantava, em digué: — Em plauria esser ric; no soc envejós i, per tant, no canviaria de vida. Mes podria socorre tant a qui ho necessités!...

Darrerament en Tera, havia aplegat al seu entorn, i al redós de la seva llar, uns quants amics que setmanalment es reunien per a comentar o discutir tots els que'n podríem dir problemes intel·lectuals; i el comentari filosòfic, i la crítica de les més grans manifestacions de l'art es desgranava en el diàleg que allargava la vetlla. Nosaltres ignoravem per complert l'existència d'aquest cenacle, car feia bastant temps que no havíem conversat llargament amb en Tera, quan aquest ens ho contà. Mes, a la vegada, com qui ens ensenya un tresor, ens feu present d'una mena d'hebdomadaire que havia anat construint al transcorre de la existència d'aquest cenacle, i aont hi son marcades les impresions que an ell li produïen. Es quelcom intim, que molt ens plauria fos conegut, car en ella es veuria mapada en bona part la manera d'esser del bon amic nostre.

En Tera, com sab tothom, era poeta, i poeta excel·lent per cert. Diem aixó, no per que anem a parlar ara de les seves condicions de literat, car aixó es feina que mes endavant pensem fer llargament, sino per recordar unes poesies que poc a poc anava publicant, apel·lades *Poemes de ma llar* i que verament son el poema de la seva vida d'espòs model i que canten la bellesa i l'idealitat de que, junt amb l'esposa estimada, havia omplenat la llar seva.

Algú, potser, extranyarà que no parlem d'en Tera com a escriptor, i es que ja es aquest nostre previ proposit. Voldríem nosaltres que aquestes ratlles sols reflexessin l'espiritualitat d'en Tera, que per mitjà d'elles compregués tothom el doll de virtuts que tancava la seva ànima. Nosaltres, que havíem compartit amb ell l'estudi d'infinites qüestions, que havíem trescat amb ell per les muntanyes i caminat,

—creuant-los— pels pobles d'aquestes encontrades que sentint una profunda nostalgia, quasi al llindar de la neurastenia, la seva veu ens havia alentat sempre, guiant nostre esguard vers una vida nova, que coneixiem les seves il·lusions, els seus pensaments, la seva manera de viure, forçosament hem de lamentar que ço que nosaltres sabem no sia conegut dels altres, per a millor llaor d'aquella figura que tenia quelcom de patriarca i que ara amb la mort veiem engrandir-se...

* *

Per damunt son cos passà una alenada freda i el cor deixà de batre. La mort, cruel, l'havia lograt vencer. I es feu el silenci al seu entorn, i es gelà el cos, i perdé l'ànima. Uns amics l'embolcallaren en flors, uns homes se l'endugueren i ara reposa entre les parets de una tomba trista, en un cementiri solitari.

Era ahir que estava entre nosaltres: encara parlava i somreia... Era ahir... Que'n tanquen de dolor eixes paraules. Passarà el seu record, com passat ot; oblidarem l'amic com s'obliden les coses que'l temps va deixant enrera... I sols quan arribin els jorns de Novembre, quan dringuin les campanes dalt del cloquer omplint la ciutat de misteri, parlant als qui suara viuen dels que un jorn foren, recordarem el moment aquell amb que la dalla fatídica segà la vida d'un bon amic, d'un gran home... I el rel·ligiós resarà una pregaria, l'ull de l'inconsolat destil·larà una llàgrima i el més frèvol o el més exceptic, per un moment tractarà d'esbrinar els misteris de la vida...

F. SALVADOR I ROSES

■ ■ ■ ■ ■

QUADERN DE NOTES

Tant els compositors com els poetes de casa nostra, haurien de cercar sempre motius i fonts d'inspiració en les costums més típiques i en les coses més propies i originals de nostra terra.

Hi ha qui creu que això es una llastimosa equivocació que no tendeix a altra cosa que accentuar dins les manifestacions d'art català, les notes de les masies, cases de pagès,

porrons i barretines. Mes, aquestes coses no son pas única i exclusivament les característiques catalanes. D'altres n'hi ha afortunadament i el mèrit radica en saber-les trobar i aprofitar...

* *

«L'Emigrant» es una cançó eminentment catalana i una de les que més fonament m'ha commogut. En oïr-la m'he sentit sempre pregonament emocionat, i es que en ella tant la lletra com la música, fan vibrar totes les fibres sensibles del cor, adhuc d'aquells que's senten menys patriotes.

* *

El gran Chopin, genial compositor polac i entusiasta patriota, en totes les seves composicions hi deixà traspuar l'empremta de aquelles dances antiquíssimes de son poble, i en l'Estudi n.º 12 —escrit en un moment de indignació, per la caiguda de Varsovia en l'esclavatge— hi condensà tant dolor i sentiment que en oïr-lo hom s'extremeix d'espant i sent una foguerada d'entusiasme patriòtic.

* *

Aquets dos exemples, i molts d'altres que en podria anotar, demostren que no es pas cercant inspiració en coses estranyes i ignorades que poden assolir éxit els autors, sinó recullint aquells petits detalls, en apariencia tan insignificants amb els quals l'artista s'ha familiaritzat i sap apreciar en sa valor, i convertir en dolor, sentiment, alegria, entusiasme i adhuc en emoció estètica.

ALFRED GALLART.

■ ■ ■ ■ ■

D' ESPECTACLES

Diumenge 22 Setembre

Els programes anunciaren l'estrena de «La Mascota». No era tal estrena a Torroella, doncs aqueixa çarquela fou representada l'any per la companyia Sancho-Castillo, amb la cooperació d'un nodrit chor de la vila. Això vol dir que aquesta obra perteneix al repertori antic, cosa que, per nosaltres, no es un defecte, ans al contrari, doncs entre les

chuleríes del «Amigo Melquíades» o la sicilipsis de «La Corte de Faraon» de repertori modern, preferim obres com aquesta que no son tan soses com moltes del modern *Género chico*, ni tenen les pretensions de l'anomenada opereta, faltada sempre d'argument i quin principal objecte és la coreografia i la musica wals-boston. No vol dir aixó tampoc, que no hi hagi garqueles modernes que valguin, la qüestió es saber escullir-les.

La representació anà molt ajustada sobre tot el primer acte, que dit sigui de pas, es el millor de l'obra, distingintse el Sr. Benot i Mil·lián i la primera tiple Srta. Valera. Un aplaudiment al mestre concertador per la seva doble tasta de director i executant de la musica, quina va anar admirablement.

Diumenge 29 de Setembre

Al anunciar els programes la funció de aquest diumenge amb els titulars *¡Succés! Grandioso acontecimiento teatral! Manifestación artística dedicada al buen gusto!*, ens creiem veure el *summa* de la producció lírica teatral. «Soldaditos de plomo» se titulaba la opereta, obra basada en un argument tonto i plena de xistos *que fan venir les llàgrimes als ulls*. La musica ens semblá haber-la sentida ja en altres operetes, tal és el parescut que té amb les demés.

Els actors feren els possibles per agradarnos, però quan una obra no val, per esforços que's facin, no's pot fer surar una cosa tan pesada com «Soldaditos de plomo».

Recomanem una mica de cuidado al director d'escena, doncs el primer acte fou presentat amb laterals de bosc i foro saló i dubravem de si l'acció passaba en un dormitori o en ple camp.

Durant el tres dijous que hem passat han representat «El Puñao de rosas», funció a la que no poguérem assistir-hi, però ens han assegurat que va anar be, distingint-se el senyor Benot en el paper de Tarugo, «Las Bribonas» i «La gatita blanca», funcions, aquestes dos últimes del género picaresc, sobre tot la darrera.

BOIRA

NOTICIES

Ajuntament

Sessió de 17 de Setembre

Presideix l'Alcalde Sr. Marqués, i assisteixen els regidors senyors Bataller, Viñas, Frou, Roig, Negra, Hereu i Barnés.

S'aprova l'acta de la sessió anterior.

Se concedeix permis a D. Jaume Pagés Aupi per a practicar obres de reforma a la façana de la casa que posseïeix en el carrer de Girona, amb arreglo a les condicions generals establertes.

S'aproven els comptes següents: d'en Miquel Cruañas d'import 10 pessetes per rentar la roba dels soldats de la remonta, durant el temps que varen estar a aquesta vila; d'en Ferrán Puig de 12 pessetes per un jornal de carro per treure les escombraries del Cuarter de la Guardia Civil; i del apoderat de l'Ajuntament a Girona Sr. Cánovas, dels cobros i pagos practicats durant el primer semestre d'aquest any, resultant un saldo a favor del Ajuntament de 1502'59 ptes.

Sessió del 27

Assisteixen els regidors Srs. Viñas, Roig, Negra, Hereu i Barnés i presideix l'Alcalde Sr. Marqués.

S'aprova l'acta de la sessió anterior.

S'acorda concedir un plaço que acabarà el 10 d'Octubre, per a que els deutors de pensions de Censos, 1er., 2on. i 3er. trimestres de Consums del corrent any i arbitre sobre inscripció de goços puguin pagar sense recàrrec, acordant-se també l'apremi de primer grau passat dit plaço, seguint-se el procediment d'apremi contra els morosos i pago de la multa als amos de goços.

Visita de Monsenyor Regonesi.—

El dijous passat a les 11 del matí arribá a Torroella acompanyat del Il·lm. senyor Bisbe de Girona, l'Excm. senyor Nunci de sa Santetat.

Les autoritats, clero i Somatent anaren a rebre'l oficialment a l'entrada de la vila, a mes d'una nombrosa gentada que acudí a besar l'anell del Príncep de l'Esglesia.

La manifestació acompanyada de l'orquestra es dirigí a l'Esglesia Parroquial i allí el Doctor Mas dirigí desde el presbiteri la paraula a la grandiosa gentada que omplenava el temple.

Tan il·lustres hostes visitaren el barri de

l'Estartit, marxant a la tarda en direcció a La Escala per a visitar les ruïnes d'Ampuries.

Destí.—Ha sigut destinat a Castelló de la Plana, nostre amic i consoci en Joan Puja-des, per a la formació del catastre a quin cos perteneix.

Número extraordinari.—El número següent d'**Emporion** serà extraordinari. En ell publicarem un notable article sobre l'Estartit, il·lustrat amb nombrosos gravats. L'article es original del distingit publicista D. Josep Massó Ventós.

La cullita del blat moro.—Malgrat la sequia i el pessimisme dels pagesos, la cullita del blat de moro ha sigut força abundosa. Arren es veuen els balcons guarnits de panotxes, lo que dona a la vila l'aspecte de festa, de balcons endomassats, quins balcons seran desguarnits a les primeres frets per a convertir les capses de blat de moro en pluja d'or i mes tart en grapats de plata.

Copiem de "Baix-Empordà": «*Les sardanes i els compositors.*—Ens ha causat molt mal efecte una petita crítica insertada en el *Heraldo de Gerona*, en quina es qualifica amb duresa la labor artística de un conegut i admirat compositor torroellenc. Ja una altra vegada les empenqué amb el mestre palafrugellenc D. Amadeu Roig, acreditant-se el mentat periòdic de posseir un foll apassionament contra tot lo que sigui empordanés. Sense volguer entrar en discussions direm a n'els senyors de l'*Heraldo* que a l'Empordà aquells dos mestres son distingidíssims per el públic intel·ligent en música, i més encara, autoritats musicals regonegudes els hi han prodigat justes alabances, suposant que ho feien sense la passió que ostenta el crític del periòdic gironí.

Recomanem més imparcialitat al confrare, bo i desitjant no's cregui tenir la exclusiva en quant a gust artístic i musical. Els empordanesos tenim demostrat que sabem apreciar el veritable art.

Associació protectora de l'Ensenyança Catalana.—L'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana posará a la venda dintre de pocs dies una Gramática Catalana (Grau Mitjà) d'En Pompeu Fabra

per a infants i un Cartipás Catalá (cinc quaderns) text d'En Pau Romeva i il·lustrat per En Josep Obiols. Es reben encàrrecs a les seves oficines, Canuda 14 pral, Barcelona.

Continúa la venda de la Biografia d'En Manel Milá i Fontanals escrita pel Dr. N'Antoni Rubió i Lluch.

Visita.—A fi d'inspeccionar els treballs que s'han realitzat a la Torre de Sta. Catarina, estigué dies passats a Torroella l'arquitecte D. Geroni Martorell qui feu el planol de la fagana N., única que falta acabar de restaurar-se. Ens digué, que acabada la restauració, la Mancomunitat en farà entrega a l'Ajuntament, quin dia pot constituir una festa per a nostra vila.

MERCAT DE TORROELLA

CELEBRAT EL DIA 30 SBRE. 1918

Blat . . .	de 28'00 a 30 ptes.	quartera
Civada . . .	de 19'00 a 20'00 «	«
Ordi . . .	de 21 a 22 «	«
Faves . . .	de 27'00 a 28'00 «	«
Esparcet . . .	de 18'00 a 20'00 «	«
Favó . . .	de 25'00 a 26'00 «	«
Besses . . .	de 21'00 a 22'00 «	«
Mongetes . . .	de 31 a 33 «	«
Mill . . .	de 48'00 a 50'00 «	«
Blat de moro . . .	de 32'00 a 33'00 «	«
Bestiar porquí . . .	de 38'00 a 42'00	un
Oli . . .	de 22' a 23' «	el mallal
Ons . . .	de 3'00 a 3'10 «	dotzena
Gallines . . .	de 12'00 a 15'00 «	parell
Pollastres . . .	de 5'00 a 7'00 «	«
Anecs . . .	de 7'00 a 8'00 «	«
Cunills . . .	de 3'50 a 5'00 «	«
Oques . . .	de 8'00 a 9'00 «	una
Patates . . .	de 6'00 a 7'00 «	quintá
Aufals . . .	de 7'00 a 8'00 «	«
Carbó vegetal . . .	de 22'00 a 26'00 «	càrrega
Raims . . .	de 17'00 a 19'00 «	«
Estelles . . .	de 1'50 a 1'75 «	quintá
Palla . . .	de 2'50 a 3'00 «	«

EQUIVALENCIES: La quartera equival a 80 litres; la càrrega (pes) a 120 kilos; el quintá, a 40 kilos; l'arroba a 10 kilos; el mallal d'oli, a 11'200 kilos o 13'03 litres. El mallal de ví, 15'48 litres.

Imp. de P. Ribas.—Palafrugell.—Teléfon 362

Representant a Torroella: Eduard Vinyas, Carrer de Sant Agustí